

2004 gode grunde

Der skete meget positivt i 2003, langt mere end i de sidste mange år; Gymnasie-besættelser, uddannelsesdemonstrationer, protester mod regeringens politik, arbejdsnedlæggelser, bevar Christiania. En stor del af befolkningen gik på gaderne for at demonstrere mod krigen mod Irak i begyndelsen af året.

side 6 & 7

Frihed til mangfoldighed

Tørklæde debatten raser over Europa, i flere lande forsøger man at fratage muslimske kvinder retten til at bære tørklæde. Socialistisk Arbejderavis har talt med Suher Othman.

læs interview på side 4

Liberalismen er i defensiven.

Sådan virker det ovenpå Foghs indholdsløse nytårstale. Selv om statsministerens tale er skrevet af Christopher Arzrouni, erhvervsjuridisk chef i Dansk Industri, og medlem af den stærkt højreliberale sammenslutning Libertas, så er talen uden brod. Fogh tør ikke gå offensivt til angreb på efterløn eller SU, fordi det er et sikkert valgnederlag. Og DI vil hellere have Fogh og Dansk Folkeparti i regering end Socialdemokraterne støttet af SF og de Radikale.

læs artiklen på side 3

2004: Exit Fogh!?

"Vi vil ha' Fogh væk – vi vil have en anden regering – en der ikke skærer ned på uddannelserne." siger Mette Sørensen, Camilla Madsen og Lise-Lotte Larsen, fra teknisk skole i Ålborg.

"Vi savner ledelse og initiativ fra toppen i fagbevægelsen." siger John Jakobsen, Formand for stilladsarbejderene i København - **"Og vi kan godt love at der bliver masser af røre i de kommende måneder"**

"Jeg håber bare at den danske befolkning får øjnene op og skifter denne her regering ud!" siger Suher Othman til Socialistisk Arbejderavis

- hvis vi vil

20 marts

2004

International demonstration

Det mener vi:

2003
- et vendeunkt

2003 var et vendepunkt, protesterne mod krigen og mod Anders Foghs klassepolitik, nåede hidtil usete dimensioner. Begivenheder i 2003 sætter store forventninger for det nye år. 2004 kan blive året hvor et politisk alternativ får muligheden for at vokse frem. Et alternativ der tager udgangspunkt i ønsket om en anden verden. Et alternativ der er fri for tidligere tiders stalinistiske nationalisme.

Antikrigsbevægelsen og erfaringerne fra Danmarks Sociale Forum tegner konturerne til noget stor. I uddannelsesorganisationerne er man ligeledes kommet et skridt ud over de gamle ideer om at man kun kan forholde sig til uddannelsespolitik, til at man nu også kan se verden i en bredere sammenhæng – det er et stort spring i den rigtige retning for den danske elev- og studenterbevægelse. Der er sket meget, men elev- og studenterbevægelsen mangler at tage det afgørende skridt, nemlig at rette skytset direkte mod regeringen og deltage aktivt i kampen mod Fogh. Konkret kunne det betyde aktiv deltagelse i mobiliseringen til den internationale protestdag 20. marts og opbygning af Danmarks Sociale Forum. I udgangspunktet står fagbevægelsen i samme situation som elev- og studenterbevægelsen. Vi ser i øjeblikket et opbrud fagbevægelsen som sammen med elev- og studenterbevægelsen er vigtige brikker i opbygningen af et alternativ til regeringen.

Men hvor er alternativet – hvis man ser på hvad Enhedslisten og SF laver, kunne man få den ide at alternativet lå i folketingets korridorer. Begge partier har dog ikke formået at vise sig som en slagkraftig opposition til regeringen og Dansk Folkeparti. Derfor skal der herfra lyde en opfordring til alle kræfter i SF og enhedslisten til at være med der hvor alternativet spirer og ideerne udvikles. En opfordring i at deltage aktivt i opbygningen af alternativer til det eksisterende samfund og regeringens politik – sammen med de tusindvis af andre aktivister antikrigsbevægelsen, i Nej til krig, i Danmarks og Europa's Sociale Fora. Det er de steder hvor ideer og alternativer udvikles ikke i folketinget. Det er her vi sammen kan udfordre Fogh og hans halehæng. Derudover er det vigtigt at folketingspolitikkerne går forrest i demonstrationerne, at de i interviews aktivt argumentere og fortæller om begivenheder uden for folketingets tykke mure. Eksempelvis kunne ville det være en stor hjælp hvis kendte politikere fra venstrefløjen sad i Nej til krig's koordinationsgruppe og var et ansigt udadtil eller deltog i Bevar Christiania-arbejdet, med at opbygge modstanden mod regeringens planer om en normalisering og ikke bare afvente konkrete initiativer fra regeringen.

Helt konkret er det oplagt at starte ud ved den faglige konference i Århus den 17. januar, ved opstarten omkring Danmarks Sociale Forum den 27. januar, og sidst men ikke mindst: mobiliseringen til den internationale protestdag mod besættelsen af Irak og Palæstina den 20. marts.

På vej mod et
fagligt opbrud!?

BUPL afholdt ekstraordinær kongres i december 2003, fordi den tidligere forbundsformand, Bente Sorgenfrey, var blevet valgt som forkvinde i FTF (Fællesrådet af Tjenestemænd og Funktionærer). To kandidater stillede op til kampvalg. Højrefløjskandidaten og mangeårig næstformand i BUPL, Annette Trads Hansen, vandt med en snæver margin over venstrefløjskandidaten, Allan Bauman, med 123 – 107 i kampafstemning. Jan Hoby har talt med Allan Bauman om betydningen for venstrefløjens flotte resultat i BUPL og om muligheder og perspektiver for en ny venstredrejning i fagbevægelsen.

Hvad udtrykker valgresultatet i BUPL?

At nogen i fagbevægelsen, og herunder BUPL, skal være mere markante og nedbryde nogle af de vaner som fagbevægelsen plejer at agere på i forhold til den politiske proces – mest udtrykt ved at det handler om at være på de bonede gulve!

Og samtidig er det ikke småting som fagbevægelsen og dets medlemmer stilles overfor af regeringen, så på den måde er der også en bevægelse for at vi skal stå stærkere sammen.

Mener du dermed at denne udvikling ligger i ti-

Allan Baumann er medlem af BUPL's forretningsudvalg

den?

Ja, men det er også en proces der har foregået internt i BUPL. For få år siden var der nogen dagsordener man slet ikke kunne rejse i BUPL. Hele velfærdsdiskussionen i BUPL viser at der er sket en udvikling. Men den anden del af det er, at presset fra "Taliban-regimet" (Regeringen) er stort og vi bliver nærmest slået alle vegne, som i Århus, hvor 400 pædagogstillinger bliver erstattet af 400 medhjælperstillinger. Så der er behov for at vi finder sammen og stiller et forsvar op mod hele det nedskærings-, liberaliserings- og dereguleringsprojekt som kører.

Venstrefløj på vej frem

Den organiserede venstrefløj i fagbevægelsen står historisk svag. Hvordan ser du mulighederne for at en ny venstrefløj tager form i fagbevægelsen!

I kraft af, at vi har nogen bredere og mere diskussioner, og ikke bare forhold og arbejdsvilkår, er der selvfølgelig en politisk opdragelse på vej frem igen på en anderledes måde end det var tidligere – men med det samme udgangspunkt. Der er en udvikling i gang, men det er svært at placere den politisk, fordi selv "rabiater" fagforeningsfolk kan godt stemme på Venstre. På den måde synes jeg det er svært at se hvilket billede der tegner sig.

Fagligt Ansvar udtrykker vel et forsøg på en ny venstredrejning i og af fagbevægelsen!

Det er der ingen tvivl om, og vi ser da også at mange af de kræfter som tidligere udgjorde fagbevægelsens venstrefløj er med. Men jeg tror der er flere bevægelser der er involveret i venstredrejningen, og Fagligt Ansvar er blot en af dem. Behovet er så åbnelyst at vi udvik-

ler nogle politikker der kan gå op i mod den nyliberale udvikling. Det er i dag svært at sige i fagbevægelsen "det her må vi ikke beskæftige os med" som man gjorde for år tilbage.

Fagligt ansvar

Hvis vi siger at der både er en økonomisk, politisk og ideologisk kamp. Hvordan ser du så Fagligt Ansvars rolle i det?

Jeg ser Fagligt Ansvar som dem, der kan komme med nogle bredere fælles udspil, som kan være med til at presse de etablerede organisationer. Et konkret eksempel er pjecen "Forsørg-erbyrden", som er et forsøg på at gøre op med den økonomiske politik – 2010 planen – og hele myten om at vi får så mange ældre at vi bliver nødt til at skære ned på velfærden for at kunne finansiere den senere. I pjecen dokumenterer vi at det ikke holder – hverken politisk eller økonomisk.

På den måde ligger der et ansvar på os om, at komme med nogle udspil der viser et alternativ. Min fornemmelse er, at der i dag er grobund for at kunne præsentere noget andet.

Bredere dagsorden

År tilbage var spørgsmålet om omfordeling af værdierne i samfundet, et tabu i fagbevægelsen. Men Nord-sø-initiativet udtrykker vel et markant skift i fagbevægelsen?

Det er blevet legalt igen for fagbevægelsen at tage konkrete politiske emner op som ikke snævert tager udgangspunkt i arbejdsvilkår. Det er ikke længere odiøst at sige at A.P. Møller skal betale mere i skat, eller at de multinationale skal betale skat og ikke bare flytte deres millioner ud af landet, så det ikke er os, der skal finansiere deres overskud.

Men hvad er perspekti-

vet for fagbevægelsen og BUPL i forhold til de angreb som kommer ideologisk, politisk og økonomisk?

Det grundlæggende problem har været at fagbevægelsen har meldt sig ud af den politiske kamp. Det er nu accepteret at man kan melde sig ind i den igen. Problemet er blot at fagbevægelsen er 10-15 år tilbage i politikudviklingen. Den store udfordring er at bygge en politik op der også er holdbar når vi forhåbentligt snart får en anden regering. At fagbevægelsen bliver ved med at have et politisk ansvar for vores medlemmer – også under en socialdemokratisk regering. Men risikoen er jo at ligeså snart vi får en socialdemokratisk regering så falder halvdelen fra, fordi de fejlagtigt tror at vi kan overlade politikudviklingen til et politisk parti. Så udfordringen er at opbygge en politisk platform på fagbevægelsens egne præmisser. Men også fastholde at det skal vi gøre uanset hvilken regering vi har.

Pres på Socialdemokratiet

Hvordan ser mulighederne ud for at presse en kommende socialdemokratisk regering væk fra deres nyliberale politik?

Det er ikke kun i BUPL at der er kamp om politikken. Det er der jo også i en lang række andre fagforeninger. En udvikling vi så småt kan spore også i hovedorganisationerne FTF og LO. Men vi bliver også nødt til at tage hånd om hele det image-problem som fagbevægelsen har. Opgøret med hele det pamperi-lort. Og gøre det til en del af vores politik, at samtidig med at vi arbejder for at udvikle et politisk alternativ, faktisk også sikrer at vi gør det på et etisk og moralsk grundlag, som er forsvarligt overfor medlemmerne.

JAN HOBY

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, H.C. Ørsteds Vej Posthus, H.C. Ørsteds Vej 54, 1879 Frb. C Arbejdernes Landsbank Konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Klaus B. Jensen
Red. afsluttet den 13. januar 2004
ISSN 1600-2687

Antikapitalistiske dage

Modstand og alternativer
- mod Mærsk, Fogh og Bush

5-6-7 marts, 2004 i København ✕ tilmeld dig på isu@socialister.dk ✕ www.socialister.dk

Lulas første år på magten

Lula har netop overstået sit første år som Brasiliens præsident. Året har været præget af mange løfter, brandtaler mod nyliberalismen, og massive forventninger om en bedre hverdag for den almindelige Brasilianer. Spørgsmålet der endnu står ubesvaret er, om Lula kan indfri forventningerne til ham.

Lula blev valgt til præsident i slutningen af 2002 på baggrund af mere end ti års katastrofal nyliberal politik. Den tidligere præsident Cardoso, havde sat sin lid til IMF's udviklingsprogrammer, privatiseret store dele af den Brasilianske økonomi, sikret multinationale selskaber uhindret adgang til det brasilianske marked, og optaget enorme lån fra Verdensbanken. Dette skete i et håb om at få styr på økonomien og skabe vækst og velstand i Brasilien. Resultaterne blev dog stik modsatte. De multinationale overtog store dele af markedet, og kontrollerer i dag omkring 40% af Brasiliens eksport. Udlandsgælden blev mere end fordoblet; fra ca 100 milliarder dollars i 1990 til omkring 240 milliarder dollars i år 2000. Og mens de multinationale scorede store profitter, steg væksten i Brasilien kun langsomt i perioden. Arbejdsløsheden steg med 10% generelt, og i byerne blev denne fordoblet mellem 95 og 2000. Samtidig faldt reallonnen med 10% i perioden.

Cardoso forærede værdierne væk til de multinationale, på bekostning af brasilianernes lønninger og leveforhold. Landet blev mere og mere afhængigt af udenlandsk valuta, og stadig flere lån blev optaget for at betale af på renterne af de gamle. Ved udgangen af Cardosos præsidentperiode levede 53,3 millioner (ud af 175) brasilianere i fattigdom (2\$ om dagen), og arbejdsløshed, slum og sult prægede billedet i byerne. Derfor ønskede brasilianerne forståeligt nok et opgør med nyliberalismen. Lula, blev som leder af arbejderpartiet (Partido dos Trabalhadores), set som manden der kunne skabe de ønskede reformer, og fik over 60% af stemmerne ved præsidentvalget i 2002.

Lula blev indsat som præsident første januar 2003, men har været yderst forsigtig med at gennemføre reformer. Den franske præsidentkandidat Olivier Besancenot, fra socialistpartiet LCR, har i partiets avis skrevet at, "ved årtusindets begyn-

delse er vi stillet overfor to alternativer: Porto Alegre eller Davos." Med dette billede forsøger Besancenot at sige at vi må vælge mellem enten Davos, der repræsenterer verdens nyliberale elite, eller Porto Alegre hvor verdens græsrodder mødes og diskuterer hvordan vi får en anden og bedre verden. Lulas politik er levende forsøg på at modsige denne antagelse; han prøver i stedet at levere sociale reformer indenfor rammerne af nyliberalismen. Lula har overtaget Brasiliens gæld og lovet at betale den tilbage. Dermed har han også accepteret de spilleregler som Verdensbanken og den Internationale Valutafond dikterer. Han har bedt sine forventningsfulde vælgere væbne sig med tålmodighed. I første omgang vil han få styr på økonomien, og først senere gøre op med nyliberalismen og gennemføre større reformer. Lula har dog lavet en række forbedringer for brasilianerne. Blandt de vigtigste har han lavet et mad-uddelingsprogram, der sikrer at nogle af de mest basale fødevarer bliver delt ud til arbejderne i byerne. Programmet afhænger dog af hvor meget forskellige donorer vil betale, og rækker stadig ikke til at alle kan få mad nok. Mindstelønnen er blevet hævet fra 211 til 240 Reales pr. måned. Dette skal dog ses i lyset af at det anslås at en gennemsnitsfamilie behøver 1500 Reales om måneden for at opretholde en acceptabel levestandard. Lula har lovet at fordele land til 60.000 familier, men med 23 millioner jordløse bønder, er dette ikke nok til at tilfredsstille de jordløse bønder.

Lula kræver altså tålmodighed fra sine mange støtter, men har ingen defineret strategi for at omfordele værdierne i Brasilien, eller for hvordan de ønskede reformer skal gennemføres. Samtidig er arbejdsløsheden fortsat voksende og reallønnen er faldet med 15% i løbet af 2003. Mange brasilianere har stadig tiltro til Lula, men kritikken af ham vokser dagligt. Specielt i den anden halvdel af hans tid som præsident er protesterne mod hans politik vokset. I juli

strejkede en halv million offentlige arbejdere i protest mod manglende lønstigninger, og siden er jordbesættelser og fabriksbesættelser blevet stadig hyppigere. Lula må altså se sig selv i rollen som den der kræver tålmodighed og tilbageholdenhed, mens de brasilianske arbejdere går til aktiv kamp mod konsekvenserne af hans politik.

Dette er ikke en ny situation for Lula og PT. Partiet blev stiftet tilbage i 1980 efter enorme arbejderkampe og en radikaliseret arbejderklasse. Partiet ønskede at repræsentere arbejderne, og kæmpede kompromisløst for at forbedre almindelige brasilianeres kår. Men siden 89 hvor partiet begyndte at vinde pladser i byråd og i parlamentet, har partiets repræsentanter i stigende grad måttet gå på kompromis med deres politik, og ageret "ansvarligt" indenfor rammerne af hvad den kapitalistiske økonomi tillod. Partiet er ikke et klassisk reformistisk parti, som vi kender det fra Nyrups eller Blairs socialdemokratier. Derimod har partiet en lang tradition for militant kamp på gulvplan, på arbejdspladser og boligkvarterer. Derfor har partiet også vundet den massive opbakning, som det har. Men samtidig stræber partiet efter at repræsentere arbejderne i det politiske system, uden at have nogen politik for hvordan magten skal administreres. Derfor er flere PT-medlemmer havnet i rollen som dem der forsvare kapitalens logik, mens protesterende arbejdere retter vreden mod den førte politik.

Et godt eksempel herpå er PT-medlemmet Erundina, der blev valgt til borgmester i Sao Paulo, Brasiliens største industriby hvor PT har størst opbakning overhovedet. Hun blev valgt til borgmester på løfter om billigere offentlig transport og gratis måltider til skolebørnene. Byens pengekasse var imidlertid glubende tom, og Erundina måtte finde penge til sine reformer. Derfor privatiserede hun byens busselskab og skaffede derved penge til skolemad. Til gengæld blev flere buschauffører fyrede, og buspriserne steg til det dobbelte. Dette medførte voldsomme protester og strejker, fra arbejdere og buschauffører og 800 busser blev ødelagt i protest. Ved det næste borgmestervalg i Sao Paulo blev Erundina vraget til fordel for en kandidat fra det yderste højre. Selv i den by hvor PT havde størst opbakning, kunne Erundina ikke opretholde magten, da hendes politik ramte dem hun forsøgte at repræsentere. Spørgsmålet er om det vil gå Lula ligeså, og det afgørende er hvor hurtigt han kan gennemføre reformer og hvor omfattende de evt. bliver. Men når Lula har valgt

Lula statue ved Rio's karneval

først at sikre økonomien og kapitalens vilkår, og først bagefter lave reformer for arbejderklassen, er det svært at se hvordan dette skal kunne lade sig gøre, Brasiliens situation taget i betragtning. Specielt når vi samtidig befinder os i en situation med recession i den globale økonomi, bliver det svært at tro på, at Lula kan levere en bedre fremtid for den almindelige brasilianer.

Lulas seneste "reform" bekræfter denne mistanke. Lula har nemlig efter krav fra IMF, gennemført en pensionsreform der hæver pensionsalderen og nedsætter pensionen. Fire medlemmer af PT er efterfølgende blevet ekskluderet fra PT for at have stemt imod pensionsreformen, tre af dem er medlemmer af kongressen og en af dem er medlem af senatet. En af kongresmedlemmerne, Luciana Genro, udtaler i et interview til den engelske avis Socialist Worker, at der ikke længere er plads til en venstrefløj i PT. De socialister der ønsker at føre politik til fordel for almindelige mennesker, vil enten blive ekskluderet eller blive tvungen til selv at gå, vurderer hun. Derfor er de ekskluderede medlemmer, sammen med andre dele af den sociale bevægelse gået i gang med at starte en ny organisation, der skal bygge på arbejderklassens kamp, og ikke underlægge sig markedets logik, sådan som Lula og PT har gjort det.

ALEXANDER LASSITHIOTAKIS.

Lula's valgsejr skabte store forhåbninger om en anden Verden.

Den røde planet

I starten af januar landede den amerikanske rumsonde „spirit“ på Mars' overflade - og kort tid efter kunne man på jorden se de hidtil bedste billeder fra den røde planet.

Succesen har fået spekulationerne om en snarligt bemanded rumrejse til planeten til at blomstre. Den berømte danske astrofysiker og Mars-forsker Jens Martin Knudsen forudså i DR2's deadline at den amerikanske præsident George „Dubya“ Bush, i sin „State of the Union“ i marts ville bekendtgøre et nyt stort amerikansk rumprojekt. (Det er dog ikke ministeriet for Homeland Security der her er involveret i terrorbekæmpelse på Mars, men blot tale om at sende mennesker til planeten - men man kan selvfølgelig aldrig vide, hvad verdens største imperialistiske magt skjuler i kortene.

Intergalaktisk valgkamp

Løfter fra George Bush om amerikansk succes i rummet skal muligvis ses som et led i valgkampen til det amerikanske præsidentvalg. Indtil videre har Bush givet den amerikanske befolkning løfter om et våbenskjold, der kan forhindre Saddam Husseins og andre såkaldte terroristers masseødelæggelsesvåben i at ramme USA. Et våbenskjold der i øvrigt er så dyrt at man kunne have bygget en firsporet motorvejsbro fra USA til Europa. Han har givet dem en underholdning til aftenmaden med en krig i Irak. Med en bemanded rummission til Mars vil han overgå i historien som en af verdens største mænd - derudover vil han også komme til at stå stærkt ved valget, for der kan da umuligt være nogen der kan overgå Bush's bedrifter. Valgløfter som offentlig sygeforsikring, fri skolegang, mere velfærd osv. er vand ved siden af.

Den røde planet bliver sort

Man kan dog undre sig over hvorfor Bush netop har valgt planeten Mars, der jo som bekendt har tilnavnet „den røde planet“. Det kan selvfølgelig være han er sponsoreret af et chokolade-firma, eller har han været for meget sammen med John Wayne, der i 50'ernes kamp mod kommunisterne mente at man skulle fjerne den røde farve fra det amerikanske flag. Et nyt oplagt farvevalg ville være sort, måske endda med en lille Enron-reklame i neon eller et swoosh fra Nike.

Bamse og Kylling også med

Med sig bragte Spirit en dvd med informationer fra Jorden, her kan de heldige marsboere bl.a. læse om Bamse og Kylling, Kim Larsen, Legoroboten Biff, Britney Spears og mange andre. Danmarks tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen er også nævnt på DVD'en, men fra NASA's side har man desværre glemt Anders Fogh Rasmussen - det ville ellers have været et oplagt sted at sende ham hen.

Anders Fogh er ikke blandt de 4 mio. navne som er sendt til Mars på en DVD. Derimod er både Bamse og Kylling samt den tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen at finde på Mars' overflade

The new Mandarins of American Power

Hvorfor startede USA og England, med Danmark som marionetdukke, krigene mod Afghanistan og senest Irak?

Dette spørgsmål har plaget mange antikrigsmodstandere over hele verden. Svaret kommer Alex Callinicos med, i bogen „The New Mandarins of American Power“, hvor han på en let og forståelig måde beskriver hvordan tingene hænger sammen.

USA's trang til at forme og styre hele verdens politik, så den tilpasser sig amerikanske interesser, er ikke noget nyt. Men der er alligevel sket en radikal ændring i det mønster vi ser i dag. Hvor man før 11. september arbejdede på at skabe en bred opbakning i verdenssamfundet, når konflikter skulle løses, er man i dag indstillet på at gå ene-gang og starte nye krige. I kapitlet „The Cultists of Eternal War“ behandles den nye Bush doktrin, hvor en af de væsentlige ting, i doktrinen, kom til udtryk i en tale som Bush holdt den 1. juni 2002 ved West Point

If we wait for threats to fully materialize, we will have waited too long. (Applause)
Homeland defense and missile

defense are part of stronger security... But the war on terror will not be won on the defense. We must take the battle to the enemy, disrupt his plans, and confront the worst threats before they emerge. (Applause)
In the world we have entered, the only path to safety is the path of action. And this nation wil act. (Applause)

Men hvad og hvem er det som amerikanerne skal beskytte sig imod? I kølvandet på den 11. september, var Bush og hans kumpaner, ikke blege for at udråbe, ikke bare Osama bin Laden og Saddam, men hele den muslimske verden som slyngler og skurke der skulle bekæmpes, men var det nu også hele sandheden.

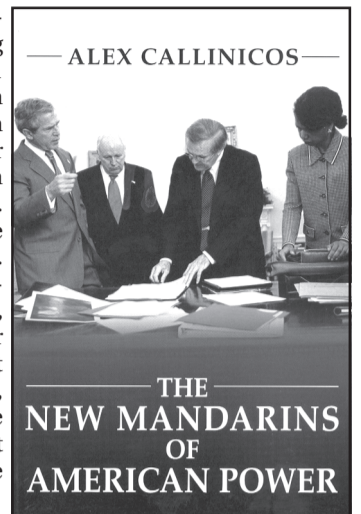
Svaret kan man finde i bogens tre sidste kapitler „The Grand Strategy of the American Empire“, „The Geopolitics of Oil“ og „Collision of Empires“. Her beskrives, hvordan 11. september blot var den kick-start Bush oghans administration havde ventet på.

Kapitlerne indeholder en beskrivelse af, USA's strategi/planer efter afslutningen af den

kolde krig. Revolutionerne i øst- og centraleuropa 1989 og Sovjetunionens kollaps i 1991 efterlod ikke kun USA som den eneste militære supermagt, men åbnede også nye markeder for amerikanske kapitalister som tidligere hørte ind under Sovjet. Der beskrives, hvordan disse markeder skal fastholdes vha. militær overlegenhed og militærbaser i disse nye regioner. Og jo, olien i specielt mellemøsten har USA's interesse. Ikke så meget fordi de selv har brug for den, men så man kan svække andre landes konkurrenceevne, ved at have indflydelse på de besatte landes produktion af råolie.

Militærbaserne i mellemøsten skal også bruges til at sende en advarsel til lande som Rusland, Kina, Nordkorea m.fl. Specielt det folkerige Kina, ser USA som en kommende trussel. Kina er i en økonomisk vækst, hvilket selvfølgelig er godt for kapitalismen. Det betyder dog også, at den kinesiske regering kan optrappe sine militære investeringer og blive en militær supermagt.

Callinicos' konklusion er, at USA bruger krigen mod terror

som et dække for deres egentlige interesse, som er at opbygge et verdensomspændende empire.

The new Mandarins of American Power kan købes på www.modstand.org

Pris kr. 170.00 kr

FILIP NICOLAISEN

Rebecca Riots – Folk musik med kant!

Rebecca Riots er en akustisk folk-trio fra Berkeley, Californien. De blander deres tre meget forskellige og unikke stemmer til nogle fantastiske harmonier. (Alle tre medlemmer af bandet er sanger-sanger writere.) Deres fængende, tankevækkende sange reflekterer en retfærdig harme og vrede over de betingelser, som den moderne og forvirrede verden stiller levende og elskende mennesker overfor. De følger en tradition i den amerikanske folk-country musik der viser, at det personlige er politisk og det følelsesmæssige er socialt - selv i kærlighedssangene.

Der hviler en nøgen ærlighed og dybtfølt solidaritet i Rebecca Riots musik, med en kraftfuld karismatisk kant.

Rebecca Riots er først og fremmest et politisk band, som ønsker at man i musikken kan finde kimen til social lighed og retfærdighed. De har taget deres navn efter The Rebecca Riots som skete i Syd Wales i 1843, som reaktion på regeringens

undertrykkelse og økonomiske udbytning af de fattige landarbejdere og arbejderklassen i byerne. Oprøret var en succes og formåede at skabe en lille smule mere luft for den waliske arbejderklasse.

På bandets nyeste album „Gardener“ får vi 16 sange, der berører alle de vigtigste politiske spørgsmål i den amerikanske virkelighed under Bush's totalitære regime - fra spørgsmålet om dødsstraf, undertrykkelse af homoseksuelle, til militarisme og politibrutalit. Alle sange har den tidløse form som altid har været folk og country-musikkens vartegn. Det er musik uden for alle musikalske modeluner, der begiver sig ud på en lang musikalsk rejse i Guds eget land ned ad endeløse highways i den brændende ørken, hvor truckdrivere, rednecks og outlaws holder til.

Rebecca Riots, „Gardener“, Appelseeds Recordings

JAN HOBY

Rebecca Riots ved et solidaritetsarrangement

„Kæmp den gode kamp!“

Det var den idealistiske appel der gjorde at mere end 45.000 frivillige soldater fra mere end 50 lande kom til Spanien for at kæmpe side om side med revolutionære socialister, kommunister, anarkister og fagforeningsfolk, mod General Francisco Franco og hans fascistiske tropper.

Franco havde erklæret krig mod Spaniens demokratisk valgte regering, og kastede landet ud i en blodig borgerkrig fra 1936-39. Solidariteten med Spaniens demokratiske kræfter skabte et hav af borgerkrigssange som blev sunget af og for frihedskæmperne. Sange som fik en central plads i det boom som den amerikanske folk og country musik oplevede i 50'ernes USA.

Men udgivelsen af „Spain in My Heart“ præsenteres nye indspilninger af gamle og nye sange som er inspireret af kampen mod fascismen og for et demokratisk og socialistisk Spanien. Sangene bliver udført af nogen af vor tids største amerikanske politiske og aktivistiske folk-sangere, som Pete Seeger, Arlo Guthrie og John McCutcheon. Spanien er repræsenteret med to af deres største folk-sangere, Eliseo Parra og Uxia. Sangene er akustisk-baserede og mange på spansk, og det skaber en overraskende delikat mosaik. I stedet for at oversætte krigens intense og alftortærende

kaos, bliver CD'en en rejse der beskriver de underliggende aspekter af konflikten: ønsket og håbet om bedre tider - „Asturias“, „En La Plaza De Mi Pueblo“; savnet af ens elskede - „The Bantry Girls' Lament“; Krigen og de heltmodige antifascistiske frihedskæmper bliver adresseret i sangene som „Jarama Valley“, „El Quinto Regimiento“, „Taste of Ashes“, og „The Abraham Lincoln

Brigade.”

Lige meget hvilket sprog sangene er formidlet på, så er heltemodet, håbet, drømmene, smerten og tabene, som soldaterne og de civile måtte føle og lide, fortolket med så stor overbevisning og indlevelse, at hvert ord formår at blive forbundet med lytteren og gjort til et personligt ejerskab.

„Spain in My Heart“ Appelseeds Recordings

JAN HOBY

Diskriminering af adoptivbørn

Nu skal forældre med adoptivbørn fra udlandet stå skoleret over for myndighederne.

Hvis de har adopteret et barn på 4 år eller derover, fra Kina, Afrika, Indien, Sydamerika, Mellemøsten, Rusland (fortsæt selv), skal det barn ikke have samme rettigheder som danskfødte adoptivbørn – for ikke at nævne almindelige danskfødte børn. Helt ind i familierne skal der gå grænser mellem „os og de andre“! Det foreslog Venstre i december sidste år, og forslaget kom op i Folketinget i uge 51. Den chokerende nyhed blev bragt i DR 2. Den tilstedeværende venstrekvinde sagde: „Der er jo ingen grænser for kreativiteten, hvis det drejer sig om familiesammenføringer og ægteskaber. Tænk, hvis det barn som voksen ønsker at gifte sig med en fra det land hun/han kom-

mer fra!“ Ja tænkl!

Efterfølgende kom sagen så op i Folketinget. S,V,DF stemte for. Dog med den modifikation at aldersgrænsen blev sat ved det 6. år. Og allernådigst skal man nu ikke lægge tallet på alderen til det 28. år, så de er 32-34 år før de må gifte sig. Det lød det oprindelige forslag ellers på.

Så de danske, udenlandske børn som voksne danskere er på lige fod med andre, der vil gifte sig med en udlænding.

Modstanden er til gengæld stor i Det radikale Venstre, Enhedslisten og SF, som stemte imod.

ASTA LAND.

På jagtvej nr. 69, er en fortælling om deunges hus ved at være på sidste kapitel. Et hus med mangfoldighed og undergrundskultur møder modstand fra Faderhuset.

Faderhuset har vundet første runde om Ungdomshusets fremtid, efter at Københavns byret har bestemt at Ungdomshuset skal vige for de nye ejere.

Ruth Evensen, der taler på Faderhusets vegne, menes at have fået ideen igennem profetier i kampen mod dæmoner for at befri det alternative miljø fra den "autonome bastion", det menes at være. Dertil må man sige: "Kære Ruth det bliver en rigtig lang vej hvis du på din mission skal lede efter dæmoner på Ungdomshuset, for det er jo ik' ligefrem det man ser mest af her i verden, vel kære Ruth?!"

Enhver der kender historien med Ungdomshuset og et andet godt eksempel, Christiania, ved at man aldrig helt kan fjerne rødderne fra det beplantede, men at de igen vil vokse sig stærke i den jord de nu hører til. Brugerne af Ungdomshuset er mange forskellige typer med hver deres særheder og indstillinger og ik' bare en Johnny-Rotten-jeg-kaster-med-sten-typen og siger OI, men særligt også for typen:

"jeg-hedder-Ole-og-har-Tin-Tin-frisure-men-kan-godt-li'-musikken(og jeres økobajere!)"

Som en af de vigtigste budskaber Ungdomshuset altid har været ude med, er at penge skal ik' være afgørende for hvilke valg der skal tages, om du så er fattigroven der kun havde råd til 5 af de grønne fra fakta, som du kunne drikke på Ungern' i stedet for at købe i baren. Heller ej skal penge være det afgørende om hvem der ejer Ungdomshuset, for det er opstået uden profitjægers grådighed, men med ide i fællesskaber om et sådant sted hvor en ungdomskultur kunne passe sig selv og lade sig forme af frihed til mangfoldighed og det at være anderledes.

Et er sgu' at have ejerskab på papir- noget helt andet er ejerskab når det er de unge der igennem de sidste 21 år har brugt det som deres hus. Det er de unge som ejer Ungdomshuset.

Mød derfor op på Ungdomshuset den 14. januar kl. 17.00, medbringende alt hvad der kan larmes med, hvorefter larmemarchen vil styre mod Rådhuspladsen for at protestere mod den behandling Ungdomshuset har fået.

Se mere på:
www.ungdomshuset.dk

DANNY MORCK JENSEN

Ungdomshuset har fået faderhuset på nakken

Planlægningen af

Danmarks Sociale Forum 2004

er gået i gang, første møde afholdes 27. januar fra kl. 17-19 i LFS' lokaler på Rosenvængets Alle 16, 2100 Kbh. Ø

Mød op og deltag

Modstand
Bøger til antikapitalister
www.modstand.org

her står ISU

SOCIALISME FRA NEDEN

Under kapitalismen er det arbejderne, der producerer alle værdierne i samfundet. Et nyt og mere retfærdigt samfund kan kun skabes, hvis arbejderne kollektivt overtager kontrollen med samfundet.

REFORM ELLER REVOLUTION

Arbejderne kan ikke overtage kontrollen med samfundet gradvist eller ved at ændre på kapitalismen. Det kapitalistiske samfund må fjernes helt gennem en revolution.

ARBEJDERSTAT

Arbejderklassen kan ikke bruge Folketinget, militæret, politiet og domstolene. Det er institutioner, som er skabt under kapitalismen for at beskytte den herskende klasse mod arbejderklassen.

Vi har brug for en helt anden type stat; en arbejderstat, som bygger på arbejdernes egne organisationer, arbejdsrådene. Vi kan kun bruge Folketinget som en talerstol mod det bestående system.

INTERNATIONALISME

Kapitalismen er international, derfor er kampen for socialismen også international. ISU arbejder derfor for international solidaritet mellem arbejdere i alle lande. Vi er derfor også helt imod nationalisme, som spiller arbejderne i en nation ud mod arbejderne i en anden.

Vi er imod racisme og imperialisme. Vi er for åbne grænser, og vi støtter alle bevægelser, der kæmper mod national undertrykkelse.

Der findes ikke socialisme i noget land - ligesom der heller ikke har været det i Østeuropa eller i Stalins Rusland. Tværtimod viser udviklingen i Rusland, at socialismen ikke kan opbygges i ét land.

Vi er for kvindernes sociale, økonomiske og politiske frigørelse, og vi er imod enhver undertrykkelse af seksuelle minoriteter.

REVOLUTIONÆRT PARTI

For at opnå et socialistisk samfund, må alle socialister organisere sig i et revolutionært, socialistisk parti, der kan slås for ideerne om et socialistisk samfund organiseret fra nedenunder.

Vi må derfor organisere os selvstændigt i forhold til reformistiske partier og den bureaukratiske top i fagbevægelsen.

Meld dig ind i ISU

Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr.:

Sendes til: ISU, H C Ørstedes Vej Posthus, H C Ørstedes Vej 54, 1879 Frederiksberg C, tlf: 35 35 76 03

Internationale Socialisters Ungdom - åbne møder - debat

KØBENHAVN:

Torsdage kl. 19.00, Kulturhuset Blågården, Blågårds Plads 3, Nørrebro

22. januar: Aktivistgruppemøder
29. januar: Offentligt møde: The Politics of Food. Hvorfor dør vi af fedme, når halvdelen af verden sulter?
5. februar: Aktivistgruppemøder

Kontakt: 35 35 76 03 eller 30 34 19 96
e-mail: isu@socialister.dk

Århus

Offentlige møder onsdage kl. 19.30 i Studenternes Hus, Ndr. Ringgade 3

21. januar: Offentligt møde: Hvordan stopper vi nazisterne?
28. januar: Aktivistgruppemøder
4. februar: Offentligt møde

Kontakt: 86 19 30 24
e-mail: isu-aarhus@socialister.dk

Odense

Aktivistgruppemøde hver tirsdag kl. 16.30-18.30 i Internationalt Hus, Klostervej 28. Åbne for alle interesserede

20. januar: Den revolutionære avis
27. januar: Palæstina-Israel konflikten
3. februar: Regeringens racisme

Studiekreds hver søndag kl. 19.00 i Internationalt Hus, Klostervej 28. Åben for alle interesserede

Kontakt: Frank Rasmussen 26 80 48 33
e-mail: isu-odense@socialister.dk

Aalborg

For oplysninger om diverse møder og aktiviteter, kontakt: Peter Kjær 98 78 05 60
Møde hver torsdag i Huset i Hasserisgade.

Silkeborg

For flere oplysninger om møder og aktiviteter, kontakt Poul Erik Kristensen, tlf.: 86 80 13 41

Holstebro

For flere oplysninger om møder og aktiviteter, kontakt ISU 86 19 30 24

Viborg

For flere oplysninger om møder og aktiviteter, kontakt ISU 86 19 30 24

Haderslev

For flere oplysninger om møder og aktiviteter, kontakt ISU 86 19 30 24

Socialistisk Arbejderavis

20 marts 2004

International demonstration

15. februar demonstrerede 15 millioner mennesker over hele verden mod en krig i Irak - alligevel gik Bush, Blair og Fogh i krig. I dag er alle deres krigsløgne blevet bekræftet, der var ingen masseødelæggelsesvåben, ingen al queda terrorister. Det var en krig om olie og magt - og det er det stadigvæk. Derfor demonstreres der igen verden over den 20. marts 2004.

www.socialister.dk

Stop besættelsen

Danske tropper ud af Irak - Stop besættelsen af Palæstina - Bekæmp krig og nyliberalisme

Stop besættelsen - alle tropper hjem NU!

Derfor skal du demonstrere d. 20. marts

Mere end 15 millioner demonstrerede d.15. februar verden mod krigen i Irak. Gennem vores fælles deltagelse og aktivisme har vi været med til at skabe noget verden aldrig har set før, - en magtfuld antikrigsbevægelse som er blevet kaldt verdens anden supermagt! En bevægelse som allerede før krigens start var blevet en politisk magtfaktor. Selvom BUSH, BLAIR & FOGH ikke ville lytte til befolkningernes protester og gennemførte deres krig mod Irak, så er deres drøm om at erobre landet endt med at blive

Bush og Blairs største politiske krise.

Der er brug for din aktivitet mere end nogensinde før. Verden er forenet i opposition mod USA og dets satellitstaters besættelse af Irak. Denne krig er bygget på én stor løgn. Titusindvis af soldater blev fortalt at de ville blive set som befriere og ikke besættelse. Bechtel, Halliburton og de multinationale olieselskaber vil lave millioner af dollars på overtagelsen og privatiseringen af Irak. Men hver eneste dag besættelsen forsætter vil flere og flere pårørende til soldater få nyheden om at deres elskede er blevet dræbt eller såret, ligesom titusinde af Iraker er blevet dræbt eller invalideret.

BUSH, BLAIR OG FOGH må stilles til regnskab for deres krigsforbrydelser.

Irak er i dag et blodigt mareridt, der ikke har noget som helst at gøre med demokrati, frihed og retfærdighed. For hver dag besættelsen forsætter vil kaos, elendighed og utryghed forværres for millioner af irakere. Deres ønske om demokrati og velfærd kan ikke forenes med USA's afhængighed af kontrol med området. Besættelsestropperne ud af Irak vil være første skridt mod en normalisering af situationen i Irak. Vis solidaritet med den Irakiske modstandskamp mod besættelsen, ved at gøre den 20.marts til en stor manifestation i Danmark. Opbyg antikrigsmodstanden på dit uddannelsessted, arbejdsplads, studieorganisation og fagforening. Få dine venner, familie, studiekammerater og arbejds-kolleger med, - Vi ses d.20.marts!

Tjek www.nejtilkrig.dk

For at sætte gang i mobiliseringen arrangerer Nej til krig søndag den 15. februar

Landstræf

Landstræffet finder sted i København

se www.nejtilkrig.dk for yderligere information

Antikapitalistiske dage

Modstand og alternativer

- mod Mærsk, Fogh og Bush

5-6-7 marts, 2004 i København ✕ tilmeld dig på isu@socialister.dk ✕ www.socialister.dk

Til adressering

Abonnér på Socialistisk Arbejderavis

Jeg vil abonnere på Socialistisk Arbejderavis - 1/2 år for 50 kr.

Jeg vil abonnere på Socialistisk Arbejderavis - 1 år for 75 kr.

Sendes til: ISU, H C Ørstedes vej Posthus, H C Ørstedes vej 54, 1879 Frb. C, Telefon 3535 7603

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr: